

hvis Forsorg hører under Indenrigsministeriet. Saaledes som Forholdene ere for Kommunerne for Djebliffet, hvor Kommuneskatterne ere højt oppe, og Evnen til at svare dem er ringe, er det jo klart nok, at det maa være en Opgave for Indenrigsministeriet at være paa, at Kommunerne ikke komme til at udvide deres Opgaver og ikke komme til at sætte sig for større Udgifter end forsvareligt. Og det er ogsaa ud fra dette Synspunkt, at jeg gerne vilde se paa det foreliggende Forslag, og navnlig da paa den Bestemmelse i det ærede Fler-tallets Forslag, som vil udvide Regeringens Forslag til tillige at omfatte Afsløsning af Accidenserne. Den ærede Ordfører for Fler-tallet (Steffensen) udtalte jo ganske vist, da han skulde bevare et af de Spørgsmaal, som Mindretallet har rejst i Betænkningen, nemlig dette: Er det, naar Afsløsning af Accidenserne skal ske, Staten eller Kommunen, som her skal træde til? — at det hverken var Staten eller Kommunen, men at det var Kirkesamfundet. Men hermed kan jeg nu ikke slaa mig til No; thi naar man skal, saaledes som den ærede Ordfører for Fler-tallet maa gøre, paavise Kirkesamfundet og saa gaar til at pege paa Sogneraadet, som det, der foreløbig af Kommunens Kasse skal betale Afsløsningssummen, peger paa Sogneraadet som det, der dernæst skal indkræve Beløbet og indkræve det gennem Vgning, der skal foretages efter de samme Regler som den kommunale Vgning, og saaledes i Virkeligheden kun bliver et Tillæg til de kommunale Bidrag — saa er det rent formelt, naar man vil sige, at man her staar over for Kirkesamfundet og ikke over for Kommunen. Det er en kommunal Vgning, her er Spørgsmaal om, og det er en kommunal Vgning, som egentlig ikke stemmer med den kommunale Ordning, idet det er en særlig kommunal Vgning, foretaget paa en Del af Kommunen, nemlig sognevis. Men over for Kommunens Beboere virker denne Vgning fuldstændig som kommunal. Det er ikke muligt for Kommunens Beboere at se, om det Bidrag, som de her svare, er kommunalt eller ikke. Det vil for dem staa som kommunalt i enhver Henseende. Men naar der da saaledes er Spørgsmaal om at udvide den kommunale Vgning til at omfatte Beløb som dem, her omhandles, saa er det jo ikke uden Betydning, hvilken Størrelse Beløbet har. Og jeg skal da henvise til, at det her drejer sig om en saa stor Afsløsningssum, baade for Højtidssofret og Accidenser tilfammen, at det omtrent svarer til 2 Kr. pr. Tønde Hartkorn i Kommunen, og deraf udgør Afsløsningssummen for Acciden-

serne noget over Halvdelen. Det vil altsaa sige, at man har forøget den kommunale Vgning med et Beløb svarende til 2 Kr. pr. Td. Hartkorn.

Naar man nu vil gøre dette Skridt, saa mener jeg, det er berettiget at spørge: Er det virkelig et Forhold, der vedrører Kommunerne, eller maa det siges at være et Forhold, der ligger uden for den kommunale Opgave? Det er tidligere blevet udtalt fra Regeringens Side i Samlingen 1893—94, da dette Forslag var fremme her, at det, der nu vilde ske, var dette, at i Stedet for Ofre og Accidenser træder noget ganske andet, der ikke betales til bestemte Tider og for bestemte kirkelige Handlinger, men som en almindelig Vgning, en Stat, der bliver en Kommuneskat. Den Tanke, der ligger bag ved dette, er denne, at man altsaa gaar aldeles bort fra de Afgifter, som man hidtil har haft til Højtidssofre og Accidenser, og at man her i Virkeligheden indsætter en Lønning til Præsterne og en Lønning, hvortil Bidrag staves til Veje gennem en Kommuneskat. Hvis man accepterer denne Opfattelse, vilde de Herrer let se, at saa er man i Virkeligheden kommen ind paa en helt ny Opgave for Kommunerne, nemlig at lade Kommunerne lønne Gejstligheden. Og jeg vil meget bede det høje Ting at tage i Betragtning, om det er rigtigt at slaa dette Princip fast, at Kommunerne skulle have som deres Opgave at yde Bidrag til Gejstlighedens Lønning. Jeg har kun Ret til at gøre denne Hensigtning set fra Kommunens Side, naar jeg vil gøre min Stilling som Indenrigsminister gældende, men jeg vil tilføje alligevel, at jeg tror, at man for Kirkens egen Skyld vil gøre bedst i ikke at gaa til at lade Kommunerne yde Bidrag til Gejstligheden. Man skal huske paa, at den Fremtid, vi gaa i Møde med Hensyn til Kommunernes Styrelse, kender ingen af os; vi vide ikke, i hvad Retning, den gaar. Dette vil altsaa være en ny Opgave, som jeg finder det i allerhøjeste Grad betænkelig overhovedet at lade Kommunerne komme ind paa.

Skulde man nu ellers se paa Sagen fra det Standpunkt, at man siger: Her er Tale om Afgifter, der ere blevne svarede af Beboerne i Kommunerne hidtil, det er altsaa rimeligt og billigt, at de nu gaa over til at blive tilbejbragte ved kommunal Vgning, vil jeg dertil sige, at ud fra dette Synspunkt kan jeg fuldstændig gaa med til, at Kommunerne overtage Afsløsningen af Højtidssofrene. Thi der er netop ved Højtidssofferet det særlige til Stede, at Højtidssofferet har altid været en almindelig